

עפ"א 31071/10/14 - יעל טורקיה נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה זמורה רחובות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 31071-10-14 טורקיה נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה זמורה רחובות

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערערת	יעל טורקיה
נגד	
המשיבה	ועדה מקומית לתכנון ובנייה זמורה רחובות

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת בימ"ש שלום רחובות, כב' השופטת עיריה מרדכי בתיק

תו"ב 40804-11-10 מיום 4.9.14 בה נדחתה בקשת המערערת, הנאשמת בבימ"ש קמא, לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

כנגד המערערת הוגש כתב אישום בתיק פלילי 40804-11-10 המייחס למערערת עבירה של שימוש במקרקעין בלא היתר, לפי סעיף 145(א)(3) יחד עם סעיפים 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבנייה תשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**").

על פי עובדות כתב האישום, המקרקעין הרשומים כגוש 3875 חלקה 125 בישוב גדרה (רח' ז'בוטינסקי 1, גדרה), נמצאים במרחב תכנון הוועדה המקומית לתכנון ובנייה "זמורה" (להלן: "**המקרקעין**").

החל מחודש אוגוסט 2009 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע למאשימה (המשיבה בתיק שלפניי), משתמשת הנאשמת (המערערת שלפניי) במבנה המגורים שבמקרקעין בשטח של כ-221 מ"ר כגן ילדים, המערערת לא קיבלה היתר לפי הוראות חוק החוק.

במעשים אלה ביצעה המערערת שימוש במקרקעין ללא היתר.

בחלוף 4 שנים מתחילת ההליכים בבית משפט קמא, קיבלו הצדדים, הצעת בימ"ש קמא לביטול כתב האישום לפי סעיף 94(4) לחוק סדר הדין הפלילי, תשל"ז-1977.

1. טענות ב"כ המערערת:

- א. ביטול כתב האישום בסיום הליך ההוכחות מהווה הוכחה לכישלון המשיבה בהוכחת האשמה שיוחסה למערערת, כתב האישום מלכתחילה הוגש ללא בסיס ראייתי - ללא יסוד לאשמה.
- גם לאחר השלמת החקירה על ידי ב"כ המשיבה, נותרה המשיבה בלא ראיות של ממש, וכבר בשלב הזה, היה על התביעה לחזור בה מהאישום, ולחסוך שנתיים בניהול הליך פלילי לשווא, על לא עוול של המערערת.
- ב. בימ"ש קמא טעה, באמור בסעיף 15 להחלטה, כי אין בסיס לקביעת זכאות המערערת לפיצוי, מקום שלא הייתה טעות מכוונת בביצוע החקירה, שהוביל לכשל ראייתי, הגם שהוא עשוי להוביל לזיכוי.
- ג. ההלכה הפסוקה קבעה מפורשות, כי גם כאשר התשתית הראייתית לביסוס אשמה לפי כתב אישום, חסרה בשל התרשלות תביעה, משמעותה, שלא היה יסוד לאשמה, והמקרה נכנס לתנאי הסף של סעיף 80 לחוק העונשין.
- ד. ביטול כתב אישום לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, בשלב שלאחר סיום הדיון בהוכחות, מהווה הוכחה חד משמעית לכך, שלא היה יסוד לאשמה, כנדרש בסעיף 80 לחוק העונשין, כתנאי לפיצוי המערערת לתשלום הוצאות הגנתה על ידי המשיבה.
- ה. לחלופין, הודעה מטעם המשיבה לבימ"ש קמא מיום 17.8.12 לפיה בידי המשיבה מלוא הראיות להוכחת פרטי כתב האישום, מכניסה בקשת המערערת ל"נסיבות אחרות" המצדיקות לפי סעיף 80 לחוק העונשין, חיוב המשיבה בתשלום הוצאות הגנת המערערת.
- ו. בימ"ש מתבקש לבטל ההחלטה נשוא הערעור, ולחייב המשיבה בהוצאות הגנת המערערת.
- ז. בקשה נוספת, לחייב המשיבה בתשלום הוצאות העדה, שכן מדובר בעדה פרטית, רכזת המשפחתונים במתנ"ס גדרה, שהוזמנה מתוקף תפקידה במסגרת עבודתה אצל מעביד ציבורי.
- העדה לא הפסידה יום עבודה ואין זה ראוי לשלם הוצאות לעובד ציבור המעיד על אופי עבודתו ותפקידו ברשות הציבורית - השלטונית.

2. טענות ב"כ המשיבה:

- א. יש לדחות הערעור.
- ב. בימ"ש קמא, כב' השופטת מרדכי, התרשמה מהצדדים, מהראיות, וקבעה בהחלטה מנומקת ביום 4.9.14 כי, היא דוחה הבקשה לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.
- ג. ערכאת הערעור, על פי ההלכה הפסוקה, אינה יכולה להתערב בהחלטה שניתנה על ידי בימ"ש קמא, אלא "מטעמים מבוררים".
- ד. על פי ההלכה, לבימ"ש קמא, בפניו נדון התיק, מרחב רב בכל הנוגע לחיוב בהוצאות לפי סעיף 80 או, לדחות בקשה לחיוב כזה.
- ו. השימוש החורג במקרקעין הופסק, עוד בטרם הסתיים המשפט. נוכח עובדה זו, נוכח הסיכונים והסיכויים בהמשך ניהול התיק בבימ"ש קמא, המליץ ביהמ"ש לצדדים לסיים ההליך בהסכמה בדרך של מחיקת כתב האישום לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ.
- ה. התנהלות המשיבה לכל אורך ניהול התיק, החל מהגשת כתב האישום ועד למחיקתו, הייתה התנהלות מנהלית תקינה ובתום לב.
- ז. משהועלתה הצעת ביהמ"ש, למחיקת כתב האישום, כל אחד מהצדדים, בחן הסיכויים והסיכונים כפי שצוינו על ידי בימ"ש קמא, ולאור הערכתם, קיבלו הצעת ביהמ"ש.
- ח. וככל שלא הייתה הסכמת הצדדים למחיקת כתב האישום והתיק היה מגיע לכדי הכרעה שיפוטית, המערערת הייתה מורשעת בדין, בין היתר, לאור העובדה כי בעבר נדחתה בקשתה ליועמ"ש לממשלה לעיכוב הליכים, לאחר בחינת החומר הרלוונטי.
- ט. המערערת ביקשה לחייב המשיבה בסכום כולל של 42,480 ₪ (כולל מע"מ) במסגרת בקשתה לפסיקת הוצאות, אך לא צירפה כל אסמכתא המעידה על תשלום כלשהו בפועל, ששילמה המערערת כהוצאות.
- י. לא ניתן להצביע על פגם שנפל בהחלטת בימ"ש קמא ולא ניתן להצביע על התנהלות לקויה של המשיבה ויש לדחות הערעור.

3. החלטת בימ"ש קמא:

בקשת המערערת לחיוב הוצאות הגנתה הוא פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין לאחר שכתב האישום בוטל

בהסכמה, נדחתה. במסגרת ההחלטה קבע בימ"ש קמא:

א. תכלית סעיף 80 לחוק העונשין, נועדה לאזן בין זכויות בסיסיות של נאשם כזכות לחירות, לפרטיות ולכבוד, לבין האינטרס הציבורי והעמדת עבריינים לדין, והחשש כי חיוב המדינה לשלם הוצאות משפט נאשם יוביל לרפיון ידי התביעה (ע"פ 1767/94, חגי יוסף נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, 1999).

ב. לא די בזיכוי או ביטול כתב אישום כדי לזכות בהוצאות על פי סעיף 80, אלא, יש צורך בקיום עילת העדר היסוד לאשמה או קיומן של "נסיבות אחרות".

ג. בתום שמיעת עדויות המפקח, המערערת ועדה מטעמה ביום 20.5.14, נותרו הצדדים חלוקים בטענות עובדתיות ומשפטיות והוברר כי עסק המערערת שנוהל במקום נסגר זה מכבר ואין צורך במתן צווי בימ"ש, הבהיר בימ"ש קמא לצדדים הכשלים שמצא בחומר הראיות, והציג הסיכונים והסיכויים הקיימים, תוך שהתייחס ביהמ"ש לטענות המשפטיות ולמשקלן, ועל יסוד כל אלה, המליץ בימ"ש קמא להסכים למתן פסק דין לביטול האישום, על פי הוראות סעיף 94(ב) לחסד"פ ללא הכרעה שיפוטית.

ב"כ המערערת נתן הסכמתו, אף כי ציין כי סבר שהאשמה לא הוכחה.

ב"כ המאשימה קיבלה המלצת ביהמ"ש לאחר בחינת ההמלצה מול הפרקליטות.

ד. הכשל הראיתי שהוצג על ידי בימ"ש קמא, התייחס להעדר תיעוד מספר הילדים/פעוטות ששהו בגן, במועד ביקור הפקח במקום. אי עריכת המשך חקירה בנדון, **"במיוחד לאחר שהמערערת סירבה לפרט באופן ספציפי מספר הילדים שהוחזקו בפעוטון. בימ"ש התרשם כי המערערת מסרה עדותה לאחר הכנה וקבלת ייעוץ משפטי, וגמלה בליבה מראש על מה היא מוכנה להשיב ועל מה אינה מוכנה להשיב"** (סעיף 14 להחלטת בימ"ש קמא).

ה. קבע בימ"ש קמא, כי אין בדחיית טענות המערערת על ידי המשיבה בתחילת ההליך, והסכמתם לקבלת עמדת ביהמ"ש לאחר שמיעת ראיות בנסיבות התיק, כדי להקים תשתית מיוחדת הרלוונטית להצדקת בקשה לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80

4. לגופו של עניין דין הערעור להידחות:

א. סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר

המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, בסכום שייראה לבית המשפט...".

ב. על פי פסיקת ביהמ"ש העליון, עצם זיכוי נאשם אינו מקנה זכות לפיצויים (לעניין זה ראה ע"פ 425/88 עיאד אחמד בדיר נ' מדינת ישראל, פד"י מג(2) 204 :

"משמע שהזיכוי, התחייב על פי הדין, ולא היה כל צורך להיזקק להנמקה, לפיה לא הוכחה האשמה מעל לכל ספק סביר. אולם אין בכך עדיין כדי לזכות את המערער בהשתתפות בהוצאות הגנתו או בתשלום פיצוי על פי סעיף 80(א) לחוק העונשין... לא ניתן איפוא לקבוע, על סמך הזיכוי כשלעצמו, שמלכתחילה "לא היה יסוד להאשמה", וזהו המבחן להפעלתו של הסעיף 80(א) האמור".

ג. על מבקש הפיצויים להוכיח קיומה של אחת מהעילות שנקבעו לביסוס הבקשה.

העילה האחת שהוכחה נדרשת היא - כתב האישום הוגש בהעדר כל יסוד לאשמה.

העילה השנייה שהוכחה נדרשת - קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצויים.

העילה הראשונה תיבחן בדרך של מבחן הסבירות, דהיינו, האם המשיבה פעלה בחוסר סבירות קיצוני בהגשת כתב האישום.

הוכחת אחת מהעילות המנויות לעיל, אין די בה, כל עוד לא תוכיח המערער קיומן של הוצאות מוכרות לעניין סעיף 80 לחוק.

ובהרחבה - הפסיקה קבעה כי עילת העדר אשמה הינה עילה מתוחמת, צרה ודווקנית ביותר.

לעניין סבירות פעולות המשיבה (המאשימה) נקבע בפסיקה כי לא די לקבוע חוסר סבירות גרידא אלא על מבקש ההוצאות להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת". לעניין זה ראה ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פד"י נו(3), כב' השופט חשין, עמ' 73:

"עד שנגיע לכלל מסקנה כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהייתה עובר להגשת כתב-האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני דין פלילי.."

בילוש בניסיון למצוא מכנה משותף לכל נוסחאות אלו כולן יוליכנו קוממיות - ולא

להפתעתנו - אל מבחן הסבירות קשישא, אותו מבחן שהורגלנו בו זה מכבר בענפי משפט כולם, או, אם נישמר בדברינו - ברובם; "סבירות" או היעדר "אשם" מצד התביעה בהגשתו של כתב-האישום לבית-משפט (ראו ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל (פרשת רייש[8]), בעמ' 487, מפי השופט א' גולדברג). פירוש הדברים הוא זה: במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו. במקום זה נאמר - בכפיפות לעילה השנייה - כי הנזק והצער ינוחו על מקומם, ובלשון השאולה ממקום אחר נאמר: "The loss lies where it falls".

כן ראה נא ברע"פ 4121/09 עו"ד רותם שגיא נ' מדינת ישראל (פורסם בדטה, 2.3.11) (להלן: "עניין שגיא"):

"העילה "לא היה יסוד להאשמה" היא עילה מתוחמת צרה ודווקנית ביותר. הטוען לקיומה של עילה זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדין (פרשת דבש, עמ' 106), ולא די בחוסר סבירות סתם (ראו פרשת שתיאווי, פסקה 12; ע"פ 5205/04 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 לפסק הדין (לא פורסם, 3.7.2007). גישה זו נגזרת, בין היתר, מגישתו של בית משפט זה בכל הנוגע לבחינת שיקול הדעת של רשויות התביעה בדבר הערכת חומר הראיות שבידם. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות ולכן התערבותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשויות התביעה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד, ותתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני (ראו בג"צ 4190/05 נעים נ' פרקליט המדינה (טרם פורסם, 12.9.2006); בג"צ 2534/97 יהב נ' פרקליטת המדינה, פ"ד נא(3) 1 24; בג"צ 22/88 שפטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מג(4) 356, 368). בבג"צ 4736/98 מערבי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נד(1) 659 צוין כי:

"עם על דרך הכלל לא ימהר בית המשפט הגבוה לצדק להתערב בהחלטתו של היועץ המשפטי להעמיד לדין או שלא להעמיד לדין, ייאמרו דברים אלה בראש ובראשונה בשאלת הערכתן של ראיות, שאלה הניתנת במובהק להכרעתן של רשויות התביעה. רשויות התביעה קנו ידע, מקצועיות וניסיון רב, וחזקה עליהן כי תעשינה כמיטבן להעמיד לדין את מי שראוי כי יועמד לדין ושלא להעמיד לדין את מי שאין הוא ראוי כי יעמוד לדין. מרחב שיקול הדעת של הפרקליטות, בעיקר בנושא זה, הינו מרחב רב, ובית המשפט לא יתערב בהחלטתה אלא במקרים בהם חרגה ביתר ממתחם שיקול הדעת אשר ניתן לה" (בעמ' 666 לפסק-הדין).

... המבקש בענייננו השליך את מרבית יהבו על העילה הראשונה, כלומר "לא היה יסוד להאשמה". כפי שציינתי היה עליו להוכיח חוסר סבירות קיצוני של רשויות התביעה בענייננו. בית משפט זה בפרשת שתיאווי דימה מי שרוצה להוכיח עילה זו כי עליו לחדור דרך הסדק הצר שהותירו אופייה הדווקני של העילה. במקרה דנן לא צלח המבקש משוכה זו, ולא ניתן לומר כי ההחלטה להעמידו לדין, בהסתמך על הראיות שהיו בידי המשיבה - התמונה של רכבו של המבקש נוסע במהירות של 95 קמ"ש, עם כל המפורט בה - לוקה בחוסר סבירות קיצוני. אף אם נפלה טעות בידיה משיבה במקרה דנן, או שמא תקלה שגרמה לאיבוד תעודת עובד הציבור, אין זהו מקרה הקיצוני החודר דרך הסדק הצר של עילה זו".

וכן בעפ 5205/04 פנחס גואטה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.7.07):

"נאשם המבקש לזכות בפיצויים מכוח עילה זו נדרש להראות כי תשתית הראיות שהיתה מונחת בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום לא היתה מובילה תובע סביר למסקנה כי יש בתיק ראיות לכאורה לביסוס האשמה (עניין יוסף, עמ' 519 - 520). מקרה נוסף בו עשויה לקום עילה זו הינו כאשר בהתאם לתשתית הראיות שהיתה בידי התביעה עובר להגשת כתב האישום היה זה סביר להגיש את כתב האישום, אולם תשתית ראיות זו היתה תשתית חסרה, בעטייה של התרשלות המדינה, שאלמלא היא היתה תשתית ראיות מלאה מביאה את התביעה למסקנה כי אין מקום להגשת כתב האישום. בחינה זו הינה בחינה אובייקטיבית (עניין דבש, עמ' 88 - 89; עניין יוסף, עמ' 519). אמת המידה הננקטת במסגרת עילה זו הינה אמת מידה של סבירות: "...במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו" (השופט (כתארו אז) חשין, עניין דבש, עמ' 89). יחד עם זאת בעניין דבש הודגש כי אין מדובר בחוסר סבירות סתם אלא נדרש כי יהא מדובר ב"מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת" (שם, עמ' 106). מבין שתי העילות המנויות בסעיף 80 לחוק, העילה של "לא היה יסוד להאשמה" מגמתה מצמצמת ומוגדרת יותר".

וכן בעפ 12003/05 הישאם חמודה נ' מדינת ישראל (פורסם בדטה, 18.9.08):

"העילה הראשונה המנויה בסעיף 80(א) - העדר יסוד להאשמה

עיון בפסיקה מלמד, כי הדרישה להעדר יסוד להאשמה מתייחסת למקרה בו "שום משפטן בר דעת לא היה חושב שיש מקום להביא האשמה נגדו [נגד הנאשם]" (ע"פ 269/55 היועץ המשפטי לממשלה נ' דוד, פ"ד ט(3) 1823, 1825 (1955); ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73, 90 (2002)), או למקרה בו "לא

היה לאל ידי התביעה הכללית, מלכתחילה, להוכיח בוודאות סבירה פרטים מרכזיים באישום", עד כדי כך ש"הזיכוי היה צפוי מראש" (ר"ע 310/84 ברעלי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 503, 504 (1984); ע"פ 425/88 בדיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 204, 207 (1989); ע"פ 420/63 ברגמן (ברטל) נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יח(2) 557, 562 (1994); עניין פדרמן, בפסקה 9). הסבירות שבהעמדה לדין היא אם כן העומדת בבסיסה של עילה זו (ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פד נג(1) 516, 505 (1999); עניין דבש, בעמ' 90).

כאמור לבה של המחלוקת בין הצדדים מצוי בשאלת איכותה של התשתית הראייתית אשר הייתה בידי המשיבה ערב הגשת כתב-האישום, ובסבירות ההחלטה להעמיד את המערער לדין, על יסוד תשתית זו. אומר כבר עתה, כי לא שוכנעתי שהראיות עליהן התבססה המשיבה בהעמדתו של המערער לדין היו קלושות מכדי להצדיק את האישום. אף איני סבור, כי זיכוי המערער נסמך על עניינים אשר היו ידועים לתביעה עובר להגשת כתב-האישום ולא כי היה תולדה של התרשמות ערכאת הדיון מן העדים ומיתר הראיות שהונחו בפניה. אבחן אפוא את אותה תשתית עובדתית שבהסתמך עליה הועמד המערער לדין.

... לפיכך, ואם תישמע דעתי, הערעור ידחה."

זאת ועוד, ברע"פ 4671/13 אמיר סלע עו"ד נ' עיריית תל אביב, פורסם בנבו ביום 10.9.13, נקבע כי פסיקת הוצאות בעילה שעניינה העדר יסוד לאשמה תעשה על הצד החרוג ובמקרים נדירים בלבד:

"... על מנת להכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר [מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת] (ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 15.1.13).

בענייננו, משמצא ביהמ"ש קמא, לאחר שמיעת ראיות, כשלים ראייתיים ולצידם סיכויים וסיכונים קיימים, לאור הצורך בהוכחת עובדות מעל לספק סביר, בהליך הפלילי, תוך מתן משקל לטענות משפטיות של כל אחד מהצדדים, ולאור עובדת סגירת המקום על ידי המערערת, להמליץ לצדדים על מחיקת כתב אישום, אך, לא קבע בימ"ש, ולא הגיע למסקנה, כי לא היה מקום לאשמה עם הגשת כתב האישום.

אני מסכימה עם קביעת ביהמ"ש בסעיף 15 להחלטה, כי כשל הנובע מטעות בלתי מכוונת בביצוע החקירה המוביל לחסר ראייתי שעשוי להוביל לזיכוי, לא יהווה בסיס לקביעת זכאות לפיצוי.

מכאן, אני דוחה טענות ב"כ המערערת בדבר העדר יסוד לאשמה.

ד. המערערת לא הוכיחה בהודעת הערעור, קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצויים.

בע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פד"י נג(1), 505, נקבע בזו הלשון:

"בה בעת, נקבעה בפסקי הדין השונים שורה של קריטריונים ושיקולים, שיש בהם כדי לשלול את זכאותו של הנאשם שזוכה, לקבל פיצויים במסגרת סעיף 80(א). במסגרת זו נקבע, למשל, כי כאשר התנהגותו של הנאשם טרם הגשת כתב האישום וכן במהלך המשפט הביאה עליו את החשד או לא תרמה לחקר האמת, ניתן לשלול את זכות הפיצוי (ראו: ע"פ 292/78 הנ"ל [25], בעמ' 43; ע"פ 6/86 עפרי נ' מדינת ישראל [28]; ע"פ 52/89 הנ"ל [26], בעמ' 660). כמו כן נפסק, כי אין לפסוק פיצויים, בדרך כלל, מקום שבו זיכויו של הנאשם היה "טכני" או "פרוצדורלי" או "מחמת הספק"."

ובענייננו קבע בימ"ש קמא בהחלטתו, סעיף 14 ממנה (זאת על בסיס האמור בפרוטוקול הדיון, עמ' 24, משורה 15 ואילך), כי המערערת מסרה את עדותה לאחר הכנה וקבלת ייעוץ משפטי, ומראש החליטה, על מה תהא מוכנה להשיב ועל מה לא, ובכך, לא תרמה המערערת לחקר האמת. עובדה זו בלבד שוללת זכותה לפיצויים על פי סעיף 80, לאור הפסיקה.

ה. השיקולים שביסוד סעיף 80 לחוק העונשין, כפי שצויינו על ידי כב' הנשיא ברק בע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל פד"י נג(1) 505, 517, 519 לפיהם, העמדה לדין הינה פגיעה בזכויות היסוד של הפרט שעשויה להביא לפגיעה בקניינו או, בחופש העיסוק שלו או, אם נעצר נשללת חירותו, או שמו הטוב עומד בסכנת פגיעה. עצם העמדה לדין יש בה, כדי לשנות חיו של הנאשם, ועל כן בהתקיים תנאים מסוימים, יהיה זכאי הנאשם, להיפרע מהמדינה בגין הוצאות שהוציא ונזקים שנגרמו לו בגין מעצר או מאסר, כל אלה אינם מתקיימים במערערת כלל ועיקר.

לא הוכח על ידי המערערת, כל נזק שנגרם לה כדוגמת סגירת הגן בגלל כתב האישום, שבירת מטה לחמה בשל סגירת הגן. לא הייתה חדירה לחייה הפרטיים במסגרת הגשת כתב האישום ובמהלכו. המערערת לא נעצרה. לא עוכבה לחקירה. ועל כן לא מצאתי כי היא זכאית לפיצוי כלשהו לפי סעיף 80(א) לחוק.

ו. אני דוחה כל טענות המערערת כפי שצוין בסעיף 14 להודעת הערעור, כי מקרה זה נכנס ל"נסיבות אחרות" המצדיקות פיצוי לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין.

אני מפנה לע"פ 10118/05 (פורסם בדטה, 16.9.07) בו נקבע כי: "נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצוי", אינה אלא עילת שסתום.

ובעניינו, לא נטען בערעור, כך גם בוודאי לא הוכח, כי כתב האישום הוגש כנגד המערערת מתוך רשלנות שרירותית, או זדון, או שנרקמה כנגדה עלילה, וניהול ההליך על פני 4 שנים גרם לה לנזק חריג ועל כן המערערת אינה יכולה להיכנס בגדר "נסיבות אחרות" כאמור בריישא לפסקה זו.

ז. צדק בימ"ש קמא בקביעתו במסגרת ההחלטה כי התכלית העומדת בבסיס הוראות סעיף 80(א) נועדה לאזן בין זכויות בסיסיות של נאשם לבין האינטרס הציבורי.

אני מפנה לע"פ 5205/04 פנחס גואטה נ' מדינת ישראל פורסם בנבו:

"הסמכות להעמיד לדין היא תנאי שאין בלתו לקיומה של מדינת חוק, אך הפעלתה של סמכות זו לעולם כרוכה במתן שיקול דעת לגורם אשר הוסמך לקבל את ההחלטה על העמדתו לדין של אדם. לפיכך, יש להביא בחשבון גם לעת שדנים בבקשה לפי סעיף 80 לחוק - כי לעולם קיימת האפשרות של טעות בשיקול הדעת בשאלת ההעמדה לדין, ובנוסף כי קיים אינטרס ציבורי שלא להביא להרתעת יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שיש בידה ראיות מספיקות להגשת כתב אישום נגדו (ע"פ 6137/05 שלומוב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 8107) ע"פ 1382/00 בן ארויה נ' מדינת ישראל פ"ד נו(4) 714, 718 (2002). להלן: עניין בן-ארויה; עניין עסאף, עמ' 604; ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 490, 481 (1997). להלן: "עניין רייש")."

זאת ועוד, בעניין **שגיא** נקבע בין היתר "במסגרת מגוון השיקולים באיזון בין האינטרסים הנוגדים בגדרי סעיף 80 עלינו להבטיח כי שיקולי התביעה יהיו ענייניים ומקצועיים, ואסור ששיקולים תקציביים, ייכנסו לגדר השיקולים של רשויות התביעה, שהרי חדירת חישובים כלכליים לשיקולי העמדה לדין, עלולה לגרום לכרסום ביכולתה של המדינה לשמר את מרקם חיי החברה וסדרי השלטון, ולהגן על הערכים החיוניים לתפקודה התקין ולהתפתחות הרצויה (פרשת שתיאווי, פסקה 10). החשש כי חיוב המדינה בהוצאות הגנתו של נאשם ובפיצוי יביא לרפיין ידיהם של הגורמים המופקדים על אכיפת החוק, הוא חשש שאינו מבוטל, ויש להביא בכלל חשבון במשקלו הראוי.

ח. המערערת לא הוכיחה הוצאה כלשהי בגין שכ"ט עורך דין להגנתה, מכאן שלא נגרם למערערת כל נזק כלכלי ו/או הוצאה כספית. אין לפסוק סכום כלשהו ואף לא מזערי בהוצאת הגנה, כל עוד לא הוכחה ההוצאה בפועל באמצעות מסמך המעיד על קבלת סכום ההוצאה לצורך ההגנה.

ט. לאור האמור בסעיף 20 להחלטת בית משפט קמא, נשוא הערעור, שורה 14, לא מצאתי לקבל בקשת המערערת ולהשית הוצאות העדה על המשיבה.

על יסוד כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

עותק פסק הדין יומצא על ידי המזכירות לצדדים.

ניתן היום, ח' טבת תשע"ה, 30 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

חתימה